

Димитър Бояджиев

Едничка радост

На мойта младост пищни тържества –
самотни блянове в сърце унило...
Но аз я не проклинам за това –
че между тях е, ненагледно мило,
най-тъжен блян печалния ти лик,
а пък додето той в сърце сияе,
ще може ли пое едничек миг
за друга радост то да замечтае?

В души космати трепетни мечти
не се усмихват, мило! – И отде ли
до мене някога ще долети –
на родний край във тъжните предели –
диханье ароматно на живот,
за който с радост себе да изгоря?...
Престъпник съм... в безмислица-хомот
без полза врат не искам да затворя...

И нек на младост пищни тържества
да бъдат блянове в сърце унило.
Не ща да кажа горестни слова –
че в тия блянове нали е, мило,
най-тъжен блян печалния ти лик?
А пък додето той в сърце сияе,
ще може ли поне едничек миг,
за друга радост то да замечтае?

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6297>]